

ლაოდისკა — ნომერი სამი

რა არის წესები?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„ჩვენ თავად უნდა ვიცოდეთ, რას შეადგენს ქრისტიანობა, რა არის ჭეშმარიტება, რა არის ის რწმენა, რომელიც მივიღეთ, რა არის ბიბლიური წესები — წესები, რომლებიც უმაღლესი ხელისუფლებისაგან მოგვცა.“ The 1888 Materials, 403.

რამდენიმე წლის განმავლობაში Future for America მიუთითებდა, რომ გამოცხადების შვიდი ეკლესია არა მხოლოდ თანამედროვე ისრაელის ისტორიას წარმოადგენს მოციქულთა დროიდან ქვეყნიერების დასასრულამდე, არამედ ეს შვიდი ეკლესია ასევე წარმოადგენს ძველი ისრაელის ისტორიას მოსეს დროიდან სტეფანეს ჩაქოლვამდე. ადვენტიზმის პიონერები ამ ჭეშმარიტებას არ ასწავლიდნენ, მაგრამ მათ ესმოდათ და იყენებდნენ იმ პრინციპებს, რომლებიც ამ ჭეშმარიტებას ამყარებს. იესო დასასრულს დასაბამიდანვე განსაზღვრავს, და ძველი ისრაელი თანამედროვე ისრაელს წარმოადგენს. ამიტომ ყოველი ჭეშმარიტება, რომელიც თანამედროვე ისრაელის წინასწარმეტყველური მახასიათებლების ნაწილია, ძველ ისრაელშიც არსებობდა.

მილერიტულ ისტორიამდე შვიდი ეკლესიის შესახებ ტრადიციული ქრისტიანული შეხედულება იყო ის, რომ ისინი იოანეს დროს ასია-მცირეში არსებულ რეალურ ეკლესიებს წარმოადგენდნენ. ტრადიციული შეხედულება ასევე გულისხმობდა, რომ ცალკეული ეკლესიებისთვის მიცემული დარიგება შეიძლება გაგებულ იქნეს როგორც კონკრეტული დარიგება ქრისტიანული ისტორიის განმავლობაში სხვადასხვა ეკლესიებისთვის, და აგრეთვე, რომ სწორედ იგივე დარიგება და გაფრთხილებები ინდივიდუალურ ქრისტიანებსაც ეკუთვნის. მათ ასევე ესმოდათ, რომ შვიდი ეკლესია წარმოადგენს ეკლესიის ისტორიის შვიდ პერიოდს მოციქულთა დროიდან ქვეყნიერების აღსასრულამდე. ეს ხედვები მილერიტულ ისტორიას წინ უსწრებდა. შვიდი ეკლესიის შესახებ ეს ოთხი აღიარება, რომლებიც ქმნიდნენ უილიამ მილერამდე არსებულ ტრადიციულ შეხედულებას, ეფუძნებოდა ბიბლიის „ისტორიკისტულ“ განმარტებას. სწორედ ამ მეთოდოლოგიის მიღებისაკენ წარმართეს უილიამ მილერი ღვთის ანგელოზებმა.

„აზიის შვიდი ეკლესია არის ქრისტეს ეკლესიის ისტორია მისი შვიდი სახით, ყველა მის მიხვეულ-მოხვეულ გზაში, ყოველ მის კეთილდღეობასა და გასაჭირში, მოციქულთა დღეებიდან ქვეყნის დასასრულამდე. შვიდი ბეჭედი არის ისტორია დედამიწის ძალთა და მეფეთა მოქმედებებისა ეკლესიის მიმართ, და იმავე ხანის განმავლობაში ღვთის მიერ თავისი ხალხის დაცვისა. შვიდი საყვირი არის ისტორია შვიდი განსაკუთრებული და მძიმე სასჯელისა, რომლებიც მოევლინა ქვეყანას, ანუ რომის სამეფოს. ხოლო შვიდი სასმისი არის პაპის რომზე მოვლენილი შვიდი უკანასკნელი წყლული. ამათთან არის შერეული მრავალი სხვა მოვლენაც, რომლებიც ნაქსოვია მათში შენაკადი ნაკადებივით და ავსებს

წინასწარმეტყველების დიდ მდინარეს, ვიდრე ყოველივე არ დასრულდება ჩვენთვის საუკუნოების ოკეანეში.“

„ეს, ჩემი აზრით, არის იოანეს წინასწარმეტყველების გეგმა გამოცხადების წიგნში. და ადამიანს, რომელსაც სურს ამ წიგნის გაგება, საფუძვლიანად უნდა ჰქონდეს შეცნობილი ღვთის სიტყვის სხვა ნაწილებიც. ამ წინასწარმეტყველებაში გამოყენებული სახეები და მეტაფორები სრულად არ არის განმარტებული თვით მასში, არამედ ისინი სხვა წინასწარმეტყველებთან უნდა მოიძებნოს და წმიდა წერილის სხვა ადგილებში განიმარტოს. ამიტომ ცხადია, რომ ღმერთს განუზრახავს მთელის შესწავლა, თუნდაც რომელიმე ნაწილის მკაფიო ცოდნის მისაღებად.“

William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

და უაიტი ეთანხმება და ამტკიცებს მილერის მიერ დაცულ „ისტორიკისტულ“ შეხედულებას, მაგრამ მან გამოცხადების წიგნს უფრო ღრმა გააზრება შემატა, ვიდრე მილერს ჰქონდა დანახული, რადგან მილერს საწმიდარი მისი ჭეშმარიტი არსით არ ჰქონდა ამოცნობილი. მას საწმიდარი დედამიწად ესმოდა. და უაიტმა გააცნობიერა, რომ როდესაც იესო წარადგენდა იმ წინასწარმეტყველებებს, რომლებიც გამოცხადების წიგნშია წარმოდგენილი, ქრისტე ამას თავისი, როგორც ზეციერი მღვდელმთავრის, მსახურებასთან კავშირში აკეთებდა.

როდესაც იოანე შემობრუნდება და ხედავს ქრისტეს, იგი სასულიერო სამოსელში შემოსილი დადის სასანთლეებს შორის, ხოლო სასანთლეები მდებარეობს წმიდაში; მამასადამე, ეს ეხება ისტორიას მისი ამაღლების შემდეგ, მაგრამ მანამდე, ვიდრე იგი 1844 წელს წმიდათაწმიდაში შევიდოდა. მილერს არ შეეძლო გაეგო ამ სინამდვილის მნიშვნელობა. ვერც ტინდეილი, ლუთერი, ან ჯონ უიკლიფი, ან ადრეული რეფორმატორებიდან რომელიმე გაიგებდა ამას. ჭეშმარიტება პროგრესულია, და იგი სულ უფრო და უფრო კამკამად ბრწყინავს სრულყოფილ დღემდე.

„იმ დიდებულმა პრინციპმა, რომელსაც ასე ღირსეულად იცავდნენ რობინსონი და როჯერ უილიამსი — რომ ჭეშმარიტება პროგრესულია და რომ ქრისტიანები მზად უნდა იდგნენ მიიღონ მთელი ის ნათელი, რომელიც შეიძლება ღვთის წმიდა სიტყვიდან გამოსხივდეს, — მათი შთამომავლების მიერ ყურადღების მიღმა იქნა დატოვებული. ამერიკის პროტესტანტულმა ეკლესიებმა — და ასევე ევროპის ეკლესიებმაც — რომელთაც ასე დიდად ერგოთ რეფორმაციის კურთხევათა მიღება, ვერ განაგრძეს წინსვლა რეფორმის გზაზე. თუმცა დროდადრო აღდგებოდნენ რამდენიმე ერთგული კაცი, რათა ახალი ჭეშმარიტება ეუწყებინათ და დიდი ხნის განმავლობაში შენარჩუნებული ცდომილება ემხილებინათ, უმრავლესობა, ქრისტეს დღეებში მცხოვრები იუდეველების ან ლუთერის დროს არსებული პაპისტების მსგავსად, კმაყოფილი იყო ერწმუნა, როგორც მათ მამებს ერწმუნათ, და ეცხოვრა, როგორც მათ უცხოვრიათ. ამიტომაც რელიგია კვლავ ფორმალიზმად გადაგვარდა; და ის ცდომილებანი და ცრურწმენები, რომლებიც უარყოფილი იქნებოდა, ეკლესიას რომ განეგრძო ღვთის სიტყვის ნათელში სიარული, შენარჩუნდა და შეფერადდა. ამგვარად, რეფორმაციით შთაგონებული სული თანდათან ჩაკვდა, ვიდრე პროტესტანტულ ეკლესიებში თითქმის ისეთივე დიდი საჭიროება არ დადგა რეფორმისა, როგორიც ლუთერის დროს რომის ეკლესიაში იყო. იგივე

ქვეყნიურობა და სულიერი მოდუნება სუფევდა, მსგავსი მოწიწება ადამიანთა აზრთა მიმართ, და ღვთის სიტყვის სწავლების ნაცვლად ადამიანური თეორიების ჩანაცვლება.“ The Great Controversy, 297.

თუ არ იქნა აღიარებული ის ფაქტი, რომ ჭეშმარიტება ისტორიის განმავლობაში თანდათანობით ვითარდება, მაშინ ამ უკანასკნელ თაობაში ნებისმიერი ახალი ნათლის მნიშვნელობის ამოცნობა სავსებით შეუძლებელი გახდება. როგორც კი ადამიანი შეწყვეტს „ჭეშმარიტების“ თანმიმდევრული განვითარების ბუნების გაგებას, იგი ავტომატურად იწყებს დაყრდნობას გადმოცემებზე, ჩვეულებებსა და დაცემული ადამიანური ხელმძღვანელობის მიმართ.

მეთოდოლოგია, რომელსაც მიღწეა იყენებდა, წარმოადგენს საგზაო ნიშნულს, რომელიც მთელ წინასწარმეტყველურ ხაზს გასდევს და მოწმობას წარმოგვიდგენს იმ ბიბლიური ჭეშმარიტების განვითარების შესახებ, რომელიც მოციქულებით დაიწყო. თუმცა, მიღწეით წარმოდგენილ ამ საგზაო ნიშნულში ჩვენ ვპოულობთ დასაბამს, რომელიც დასასრულში თავის შესაბამისობას მოითხოვს. უმრავლესობას ეს სინამდვილეები არასოდეს ესმის, მაგრამ არა სატანას.

სატანა წინააღმდეგობას უწევდა ჭეშმარიტებასა და მის განვითარებას ზეცაში თავისი აჯანყებიდან მოყოლებული. როდესაც ისტორიაში დადგა ის ჟამი, რომ რეფორმატორებმა მკაფიოდ იწყეს იმის გაგება, თუ როგორ უნდა შეესწავლათ ბიბლია, სატანამ მოიმოქმედა ის, რასაც ყოველთვის სჩადის, და შემოიტანა ყალბები. მისი საქმის — ჭეშმარიტების გაყალბების — ისტორიული მტკიცებულება ცხადყოფს, რომ იეზუიტები, როგორებიც იყვნენ რიბერა და ლუი დე ალკასარი, თავიანთი გაყალბებითი მეთოდოლოგიის ყურადღებას განსაკუთრებულად გამოცხადების წიგნის წინააღმდეგ მიმართავდნენ. გახრწნილი მეთოდოლოგია, რომელსაც „პრეტერიზმი“ ეწოდება, დაიწყო მეორე და მესამე საუკუნეებში ამ ცრუ მეთოდოლოგიის ორი მთავარი წარმომადგენლით. ერთი იყო ევსები კესარიელი (260–339), ხოლო მეორე — ვიქტორინუს პეტაველი (გარდაიცვალა დაახლოებით 304 წელს). ორივე ეს ადრეული ისტორიული პირი ავითარებდა იმ მეთოდოლოგიას, რომელიც მიუთითებდა, რომ გამოცხადების წიგნი აღსრულდა რომის იმპერიის პერიოდში ისეთი ისტორიული პირების დროს, როგორიც იყო სახელგანთქმული იმპერატორი ნერონი.

მეცხრამეტე საუკუნეში გაერთიანებული სამეფოდან ჯონ დარბიმ (1800–1882) შემოიტანა კიდევ ერთი სატანური მეთოდოლოგია, რომელიც ასევე ჩაიდო იმ ტროას ცხენისებური ბიბლიის სქოლიოებში, რომელსაც სკოფილდის საცნობარო ბიბლია ეწოდება და რომელიც ჩვენ ადრე უკვე გამოვავლინეთ. „დისპენსაციონალიზმი“ არის თეოლოგიური ჩარჩო, რომელიც ისტორიას და ღმერთის ურთიერთობას კაცობრიობასთან ჰყოფს განსხვავებულ პერიოდებად, ანუ „დისპენსაციებად“, რომლებშიც ღმერთი თავის გეგმას სხვადასხვა სახით განაგებს. ამას აქ ამ ეტაპზე აღვნიშნავ, რადგან ეს არის ერთ-ერთი ის სიცრუე, რომელიც Future for America-ის მოძრაობაში იქნა შემოტანილი იმავე რეგიონიდან მომდინარე ხმების მიერ, საიდანაც დარბიმ გაავრცელა თავისი სატანური იდეები. დარბის იდეებს, რომლებიც Future for

America-ს უტევდა, თან სდევდა ეგრეთ წოდებული თანამედროვე „woke“ მოძრაობის ფილოსოფია, რომელიც ხელს უწყობს იმავე ანარქიას, რომელსაც საფრანგეთის რევოლუცია განასახიერებდა, და იმავე გარყვნილებას, რომელსაც სოდომი და გომორი წარმოადგენდა.

დღეს თანამედროვე ადვენტიზმის თეოლოგები ბიბლიის ჭეშმარიტებათა დანაწევრების ისეთ სისტემას იყენებენ, რომელიც ბიბლიური განმარტების ორმაგ სისტემას ეფუძნება, რათა ძირი გამოუთხარონ და უარყონ როგორც ბიბლია, ისე წინასწარმეტყველების სული. ისინი ადამიანებს ან ბიბლიური ენების სპეციალისტებად მიიჩნევენ, ან ბიბლიური ისტორიის სპეციალისტებად. ამგვარად, დღევანდელი ადვენტიზმის თეოლოგები ლაოდისტიკური ადვენტიზმის გონებას აკონტროლებენ ან ღვთის სიტყვის განმარტებით დაცემული ადამიანის ისტორიის გაგების საფუძველზე, ან დაცემული ადამიანის ენის გაგების საფუძველზე. ცდომილების ეს თანამედროვე გამოვლინებები, რომლებიც ხშირად ყოფილა გამოყენებული იმ უწყების წინააღმდეგ თავდასასხმელად, რომელსაც ახლა კითხულობთ, ამ სტატიებში კიდევ უფრო განიხილება, როდესაც ფრანგული რევოლუციის სიმბოლიკას შევხებით. სატანა ცოცხალია და მან იცის, რომ მისი დრო მცირეა. მილერის წესების უკანასკნელი წესი, მეთოთხმეტე, შემდეგი აბზაცით სრულდება.

„ჩვენს სკოლებში ნასწავლი ღვთისმეტყველება ყოველთვის რომელიმე სექტანტურ მრწამსს ემყარება. შეიძლება გამოსადეგიც იყოს ცარიელი გონების აღება და მასზე ამგვარი რამით აღბეჭდვა, მაგრამ ეს ყოველთვის ფანატიზმით დასრულდება. თავისუფალი გონება არასოდეს დაკმაყოფილდება სხვათა შეხედულებებით. მე რომ ღვთისმეტყველებაში ახალგაზრდების მასწავლებელი ვიყო, პირველად მათ უნარსა და გონებას შევისწავლიდი. თუ ესენი კეთილი იქნებოდა, ვაძლულებდი მათ, თავად გამოეკვლიათ ბიბლია, და თავისუფლად გავგზავნიდი, რათა სამყაროსთვის სიკეთე მოეტანათ. მაგრამ თუ მათ გონება არ ექნებოდათ, სხვისი გონებით დავბეჭდავდი მათ, შუბლზე ფანატიკოსს დავაწერდი და მონებად გავგზავნიდი!“
William Miller, Miller's Works, volume 1, 24.

იმ პერიოდში, რომელიც უშუალოდ მოჰყვა იოანე გამოცხადებლის სიცოცხლეს, და რეფორმაციის დღეებში, სატანა აქტიურად ქმნიდა ცრუ წინასწარმეტყველურ მეთოდოლოგიას, რათა აერია და დაენგრია ჭეშმარიტი ბიბლიური ანალიზი. რაც ზოგჯერ ამ ისტორიულ ფაქტებში შეუმჩნეველი რჩება, ის არის, რომ ყველა ეს სატანური მეთოდოლოგია უშუალოდ სხვა არც ერთ წიგნზე კი არა, მხოლოდ გამოცხადების წიგნზე იყო მიმართული. სწორედ ეს იყო თითოეული ამ სატანური აღრევის გამავრცელებლის საგანი. გამოცხადების წიგნი ყოველთვის ყოფილა სატანის სამიზნე. სატანამ იცის, რომ სწორედ გამოცხადების წიგნია ის, რომლის წინააღმდეგაც მას ბრძოლა მართებს. როდესაც ამ ფაქტს ვაცნობიერებთ, მაშინ შეგვიძლია ამოვიცნოთ კიდევ ერთი უხილავი რეალობაც, რომელსაც სხვა მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტება აბნელებს.

იეზუიტთა ცრუ მეთოდოლოგია მიზნად ისახავდა, ხელი შეეშალა მკაფიო გაგებისთვის იმისა, რომ რომის ეკლესიის პაპი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტეა. თითოეულმა პროტესტანტმა რეფორმატორმა აღიარა და დაადგინა ეს ჭეშმარიტება. ამიტომ, როდესაც წარსულში რიბერასა და ლუის დე ალკასარის მსგავსი კაცების ზუსტი ისტორია სიტყვითა და პუბლიკაციით საჯაროდ იყო წარმოდგენილი, რიბერასა და ლუის დე ალკასარის მსგავსი კაცების ისტორია გამოიყენებოდა იმ მიზნით, რომ ეჩვენებინათ სატანური ძალისხმევა, რომელიც სწორი გაგების შეფერხებას ემსახურებოდა „ცოდვის კაცის“ შესახებ. წერილობითი თუ ზეპირი მოწმობები, რომლებიც ამ სატანური მეთოდოლოგიების შემოღების მიზანს ამხელენ, სწორია იმდენად, რამდენადაც ისინი მიდიან, მაგრამ სატანა ცდილობდა დაეფარა გაცილებით მეტი, ვიდრე მხოლოდ ის ბიბლიური მტკიცებულებები, რომლებიც ანტიქრისტედ რომის პაპს ასახელებს.

გამოცხადების წიგნში არის ჭეშმარიტებები, რომლებიც დაფარული იყო იმ დაბნეულობით, რომელსაც წარმოშობს ბიბლიური განმარტების ეს ცრუ სისტემები, რომლებიც იმ კაცის თემის ფარგლებს გარეთ დგანან, რომლის რიცხვია ექვსასი სამოცდაექვსი. ერთ-ერთი ასეთი ჭეშმარიტება უეჭველად არის ის ჭეშმარიტება, რომელიც წარმოჩინდება მაშინ, როდესაც შვიდი ეკლესია მათი განვითარების სრულ სისავსეშია გაგებული. შვიდ ეკლესიაში მოიპოვება ჭეშმარიტებები, რომლებიც უშუალოდ მეტყველებენ იმ ისტორიაზე, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო და კვირადღის კანონის კრიზისით მთავრდება. სატანა ცდილობდა ეს ნათელი დაფლული შეენარჩუნებინა, და მან გამოიგონა სატანური მეთოდოლოგიები, რათა დაებნელებინა გამოცხადების წიგნში არსებული ჭეშმარიტების რამდენიმე ძვირფასი მარგალიტი, და არა მხოლოდ რომის პაპის, როგორც ანტიქრისტეს, იდენტიფიკაცია.

სანამ „ცოდვის კაცი“ 538 წელს გამოცხადდებოდა, ისეთმა ადამიანებმა, როგორებიც იყვნენ ევსები და ვიქტორინე, თავს დაესხნენ გამოცხადების წიგნს იმ მიზნით, რომ დაებინდათ პაპის ძალაუფლების აღმავლობა. მოგვიანებით, ისტორიაში, ქრისტემ შეასრულა თავისი აღთქმა თიატირას მიმართ და აღმოაცენა რეფორმაციის ცისკრის ვარსკვლავი (უიკლიფი), ხოლო ამის შემდეგ სატანამ წარმოშვა ორი გამორჩეული ისტორიული პიროვნება, რათა დაეცვათ და განეგრძოთ მისი სატანური საქმე. ჭეშმარიტების განვითარების გამო გაწეილი ხანგრძლივი ომი, რომელიც თავის მწვერვალს აღწევს მაშინ, როდესაც გამოცხადების წიგნის საიდუმლო იხსნება, (მადლის ჟამის დახურვამდე სულ ცოტა ხნით ადრე) მოიცავს შუქს შვიდი ეკლესიისაგან, რომელიც მილერს არასოდეს უღიარებია და არც და უაიტს, მაგრამ ადვილად შეიძლება იქნეს ნაჩვენები, რომ მილერიც და წინასწარმეტყველების სულიც ამყარებენ ახალ შუქს, ვინაიდან ახალი შუქი არასოდეს ეწინააღმდეგება ძველ შუქს.

„ფაქტია, რომ ჩვენ გვაქვს ჭეშმარიტება და მტკიცედ უნდა ვეჭიდებოდეთ იმ პოზიციებს, რომელთა შერყევაც შეუძლებელია; მაგრამ ეჭვის თვალთა არ უნდა ვუყურებდეთ იმ ახალ ნათელს, რომელიც ღმერთმა შეიძლება მოავლინოს, და არ უნდა ვამბობდეთ: მართლაც, ვერ ვხედავთ, რომ გვჭირდება რაიმე მეტი ნათელი, ვიდრე ის ძველი ჭეშმარიტება, რომელიც აქამდე მიგვიღია და რომელშიც დავმკვიდრდით. სანამ ამ პოზიციას ვინარჩუნებთ, ჭეშმარიტი მოწმის მოწმობა

ჩვენს შემთხვევებს თავის მხილებას მიუყენებს: 'და არ იცი, რომ უბედური ხარ, და საცოდავი, და ღარიბი, და ბრმა, და შიშველი.' ისინი, რომელთაც თავი მდიდრებად, გამდიდრებულებად და არაფრის მომთხოვნელებად მიაჩნიათ, სიბრმავის მდგომარეობაში არიან ღმერთის წინაშე თავიანთი ნამდვილი მდგომარეობის მიმართ და ეს არ იციან." Review and Herald, August 7, 1894.

ახალი ნათლის უმთავრესი გამოცდა ის არის, ეწინააღმდეგება თუ არა იგი დამკვიდრებულ ჭეშმარიტებას და ამყარებს თუ არა იგი ფუნდამენტურ ჭეშმარიტებებს.

„როცა ღვთის ძალა მოწმობს, თუ რა არის ჭეშმარიტება, ეს ჭეშმარიტება უკუნისამდე უნდა იდგეს, როგორც ჭეშმარიტება. არ უნდა იქნეს მიღებული არავითარი შემდგომი ვარაუდი, რომელიც ეწინააღმდეგება იმ ნათელს, ღმერთმა რომ მოგვცა. აღდგებიან ადამიანები წმინდა წერილის ისეთი განმარტებებით, რომლებიც მათთვის ჭეშმარიტებაა, მაგრამ ჭეშმარიტება არ არის. ამ დროისათვის ჭეშმარიტება ღმერთმა მოგვცა ჩვენი რწმენის საფუძვლად. თვითონ მან გვასწავლა, რა არის ჭეშმარიტება. აღდგება ერთი, და კიდევ სხვა, ახალი ნათლით, რომელიც ეწინააღმდეგება იმ ნათელს, რომელიც ღმერთმა მოგვცა თავისი სულიწმიდის დამადასტურებელი მოქმედებით.“ Selected Messages, წიგნი 1, 162.

სატანას გამოცხადების წიგნი თავისი თავდასხმის სამიზნედ ჰქონდა იმ დროიდანვე, რაც იოანემ მასში მოცემული უწყებები ჩაიწერა. იესომ თქვა:

ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ, და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და ვერ იხილეს; და ესმინათ ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ გაიგონეს. მათე 13:16, 17.

ხილვასა და მოსმენასთან დაკავშირებული კურთხევა არის იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყების გაგების კურთხევა. როდესაც იოანე წარმოადგენდა მათ, ვინც „უკანასკნელ დღეებში“ ხედავენ და ისმენენ ამ უწყებას, იგი დაემხო, რათა თავყვანი ეცა ანგელოზ გაბრიელისათვის, რომელმაც მყისვე აუწყა იოანეს, რომ ეს არ გაეკეთებინა.

და მე, იოანემ, ვიხილე ესენი და მოვისმინე ისინი. და როცა მოვისმინე და ვიხილე, დავემხე იმ ანგელოზის ფეხთა წინაშე თავყვანისსაცემად, რომელმაც მიჩვენა ესენი. მაშინ მითხრა მან: „გაფრთხილდი, ნუ იქმ ამას, რადგან მე ვარ შენი თანამსახური და შენი ძმების, წინასწარმეტყველთა, და იმათგან, რომელნიც იცავენ ამ წიგნის სიტყვებს: თავყვანი ეცი ღმერთს.“ გამოცხადება 22:8, 9

გაბრიელიც და იოანეც ორივენი ქმნილნი არიან და მხოლოდ შემოქმედს უნდა სცემდნენ თავყვანს. მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს, ანგელოზების ჩათვლით, სურდა „ეხილა“ და „ესმინა“ შუალამის ღალადის უწყება, როდესაც იგი კვლავ განმეორდება ქვეყნის დასასრულს.

ქრისტემ თქვა: „ნეტარ არიან თქვენი თვალნი, რადგან ხედავენ; და თქვენი ყურნი, რადგან ისმენენ. რადგან ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: მრავალ წინასწარმეტყველსა და მართალ კაცს სურდა ეხილა ის, რასაც თქვენ ხედავთ, და

ვერ იხილეს; და მოესმინა ის, რასაც თქვენ ისმენთ, და ვერ მოისმინეს“ [მათე 13:16, 17]. ნეტარ არიან ის თვალნი, რომლებმაც იხილეს ის, რაც იხილებოდა 1843 და 1844 წლებში.

„უწყება მიეცა. და არ უნდა იყოს რაიმე დაყოვნება ამ უწყების გამეორებაში, რადგან ჟამის ნიშნები სრულდება; დამამთავრებელი საქმე უნდა შესრულდეს. მოკლე დროში აღსრულდება დიდი საქმე. მალე, ღვთის განწყევლით, მიეცემა უწყება, რომელიც გადაიზრდება ძლიერ შეძახილად. მაშინ დანიელი დადგება თავის წილხვედრში, რათა მისცეს თავისი მოწმობა.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 437.

რასაც მართალი კაცები (იოანე) და მათი თანამსახურნი (ანგელოზები) ხილვას ესწრაფოდნენ, იყო შუალამის ღაღადის საბოლოო აღსრულება ადვენტიზმის დასასრულს, როდესაც დედამიწა განათდებოდა ღვთის დიდებით. ძლიერების ეს საბოლოო გამოვლინება გვიან წვიმაში მოჰყვება იესო ქრისტეს გამოცხადების ბექედების ახსნას.

რომელი ხსნის შესახებაც წინასწარმეტყველნი გამოიკითხავდნენ და გულმოდგინედ იკვლევდნენ, რომელნიც თქვენთვის მოსავლელ მადლზე წინასწარმეტყველებდნენ; იკვლევდნენ, თუ რომელსა და როგორსა დროს მოასწავებდა მათში მყოფი ქრისტეს სული, როცა წინასწარ მოწმობდა ქრისტეს ტანჯვათა და შემდგომ მოსახდენი დიდების შესახებ. და მათ გამოეცხადათ, რომ არა საკუთარ თავს, არამედ ჩვენ გვემსახურებოდნენ იმით, რაც ახლა გეუწყათ თქვენ მათ მიერ, რომელთაც სულიწმიდით, ზეცით მოვლინებულთ, გახარეს სახარება; რის ჩაწვდომასაც ანგელოზნი ნატრობენ. ამიტომ, შეიმოსეთ თქვენი გონების წელნი, იყავით ფხიზელნი და სრულად იქონიეთ სასოება იმ მადლზე, რომელიც მოგეტანებათ თქვენ იესო ქრისტეს გამოცხადებისას. 1 პეტრე 1:10–13.

წინასწარმეტყველებს, მართალ კაცებსა და ანგელოზებს სურდათ ეცხოვრათ იმ ჟამს, როდესაც „მადლი“, ანუ ღმერთის ძალა, მოიღვრება შუალამის ღაღადის საბოლოო აღსრულების დროს. ეს „მადლი“, რომელიც ღმერთის შემოქმედებითი ძალაა, ადამიანებს მიეცემა მაშინ, როდესაც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება. სატანამ იცის, რომ გზა, რომლის მეშვეობითაც ღმერთის შემოქმედებითი ძალა მის ხალხამდე მიეწოდება, ხორციელდება იმ უწყებით, რომელიც გამოცხადების წიგნში იხსნება; ამიტომაც მისი უმთავრესი მცდელობა იყო გამოეწვია დაბნეულობა, ჩაეხშო და დაეფარა ის ნათელი, რომელიც გამოცხადების წიგნშია მოცემული. ეს ნათელი მხოლოდ ცოდვის კაცის ამოცნობა როდია, რადგან ეს ჭეშმარიტება სრულად იყო დადასტურებული ყველა პროტესტანტი რეფორმატორის მიერ საუკუნეების წინ.

მე უფლის დღეს სულში ვიყავი და უკნიდან მოვისმინე დიდი ხმა, ვითარცა საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და რასაც ხედავ, წიგნში დაწერე და გაუგზავნე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: ეფესოსს, სმირნასს, პერგამოსს, თიატირას, სარდესს, ფილადელფიას და ლაოდისიას. და შევბრუნდი, რათა მეხილა ის ხმა, რომელიც მელაპარაკებოდა. და როცა შევბრუნდი, ვიხილე შვიდი ოქროს სასანთლე; ხოლო შვიდ სასანთლეს შორის — კაცის მისგავსი, მოსილი გრძელი სამოსლით ფეხებამდე და მკერდზე ოქროს

სარტყლით შემოსარტყლული. მისი თავი და თმა იყო თეთრი, როგორც მატყლი, როგორც თოვლი; და მისი თვალები — როგორც ცეცხლის ალი; და მისი ფერხნი — როგორც ქურაში გავარვარებული რჩეული სპილენძი; და მისი ხმა — როგორც მრავალი წყლის ხმა. და მას მარჯვენა ხელში ეჭირა შვიდი ვარსკვლავი; და მისი პირიდან გამოდიოდა ბასრი ორლესული მახვილი; და მისი სახე იყო, როგორც მზე, როცა თავისი ძალით ანათებს. და როცა ვიხილე იგი, მის ფერხთით დავეცი, ვითარცა მკვდარი. და მან დამადო თავისი მარჯვენა ხელი და მითხრა: ნუ გეშინია; მე ვარ პირველი და უკანასკნელი; და ცოცხალი ვარ; მკვდარი ვიყავი, და აჰა, ცოცხალი ვარ უკუნითი უკუნი სამდე, ამინ; და მიპყრია ჯოჯოხეთისა და სიკვდილის გასაღებები. დაწერე ის, რაც იხილე, და რაც არის, და რაც ამის შემდეგ უნდა მოხდეს. გამოცხადება 1:10–19.

სანამ ადვენტიზმი „ჰისტორიკისტულ“ მეთოდოლოგიას იცავდა, ისინი აღიარებდნენ, რომ გამოცხადების მეორე და მესამე თავებში მოხსენიებული ყველა ეკლესია უკანასკნელ ეკლესიაში მეორდება. სამწუხაროდ, მეცხრამეტე საუკუნის დასასრულს სატანა უკვე უხუჭავდა ადვენტიზმს თვალებს ამ წმინდა მეთოდოლოგიის, მისი დაცვისა და მისი პრაქტიკაში განხორციელების მიმართ, რაც მათი პასუხისმგებლობის არსებით ნაწილს წარმოადგენდა, როგორც „წინასწარმეტყველების დიადი ჭეშმარიტებების მცველთა“. მაშინაც კი, როდესაც ადვენტიზმში ეს მეთოდოლოგია გვერდზე იდებოდა, მაინც იყვნენ ისინი, ვინც ამ წმინდა მეთოდოლოგიას იყენებდნენ. ჩვენ წიგნს, *Story of the Seer of Patmos*, მოვიხმობთ მოწმობად იმისა, რომ ყველა ეკლესიის ლაოდიკეის ისტორიაზე მისადაგება წინასწარმეტყველების მართებული გამოყენებაა. ქვემოთ მოყვანილია ამ წიგნიდან ამონარიდები, რომლებიც იმ აზრს წარმოაჩენს, რაზეც მე ვმიანიშნებ.

„უნდა გვახსოვდეს, რომ როგორც ეფესოს, სმირნისა და პერგამოს გამოცდილება განმეორდება უკანასკნელ ეკლესიაში ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე, ასევე თიატირის ისტორიასაც თავისი შესაბამისობა ექნება უკანასკნელ თაობაში.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

ჰასკელი სამართლიანად აღნიშნავს, რომ პირველი ოთხი ეკლესიის გამოცდილება მეორდება, ანუ, როგორც იგი ამბობს, „თავის შესატყვისს ჰპოვებს უკანასკნელ თაობაში.“

„მან გამოცდა გამოიყენა, მაგრამ ყველაფერი 1843 წელს მიუთითებდა, როგორც დროს, როდესაც სამყაროს უნდა მიეღო თავისი მხსნელი. ხალხის მდგომარეობა ქრისტეს პირველი მოსვლის დროს ახლა კვლავ განმეორდა.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

ჰასკელი საუბრობდა იმაზე, რომ უილიამ მილერმა 1843 წელი ქრისტეს მეორედ მოსვლად განსაზღვრა, და აღნიშნავს, რომ პირველი მოსვლის პირობები მილერიტების დროს განმეორდა. ჰასკელი მართალი იყო, და დას უაიტი ადასტურებს, რომ თვით მილერი იოანე ნათლისმცემლით იყო წარმოდგენილი.

„როგორც იოანე ნათლისმცემელმა აუწყა იესოს პირველი მოსვლა და მოამზადა გზა მისი მოსვლისათვის, ასევე უილიამ მილერმა და მასთან შეერთებულებმა

გამოაცხადეს ღვთის ძის მეორე მოსვლა.“ Early Writings, 229.

ჰასკელი იმასაც აღნიშნავს, რომ პერგამოსის ისტორიის განმავლობაში (მესამე ეკლესიისა, რომელიც ქრისტიანობის კერპთაყვანისმცემლობასთან კომპრომისს წარმოადგენს), სარდისის, მეხუთე ეკლესიის, ისტორია განმეორდა.

„პერგამოსის ისტორიის ერთ პერიოდში ქრისტიანობას ეგონა, რომ წარმართობა მკვდარი იყო; მაგრამ სინამდვილეში, რელიგიამ, რომელიც გარეგნულად დამარცხებულად ჩანდა, გაიმარჯვა. მონათლული წარმართობა შევიდა ეკლესიაში. სარდისის დღეებში ეს ისტორია განმეორდა.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

სარდისი იყო რეფორმაციის ეკლესია, რომელმაც გაიღვიძა და გააპროტესტა პაპობის სატანური ცდომილებები, მაგრამ ვიდრე მათი საქმე დასრულდებოდა, მათ უკვე დაიწყეს რომში დაბრუნება. მათ, ისევე როგორც პერგამოსის ეკლესიას, ეგონათ, რომ პაპიზმი მკვდარი იყო, მაგრამ სინამდვილეში იგი კვლავ ცოცხალი იყო. ჰასკელი ასევე აღნიშნავს, რომ ნეშტ ეკლესიაზე ბრწყინავს „ყველა წარსული საუკუნის დაგროვილი სხივები“.

„ამ უკანასკნელ ეკლესიას — ნარჩომს — ანათებს ყოველი გასული საუკუნის დაგროვილი სხივები.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

მე არ ვამტკიცებ, რომ ჰასკელი აცნობიერებდა, რომ შვიდი ეკლესიის მიერ წარმოდგენილი პროგრესული ისტორია ასევე აღსრულდა ძველი ისრაელის ისტორიაშიც; მაგრამ იგი უეჭველად ამყარებს ამ ჭეშმარიტებას, როცა წერს, რომ „ყველა გასული საუკუნის დაგროვილი სხივები“ „ანათებს“ „უკანასკნელ ეკლესიას“. ძველი ისრაელი შედის „გასული საუკუნეების“ „სხივებში“. და თუმცა იგი მხარს უჭერს იმ პრინციპებს, რომლებიც აუცილებელია შვიდი ეკლესიის სიმბოლიზმის ამოსაცნობად ძველი ისრაელის ისტორიაში, მე დარწმუნებული არ ვარ, რამდენად ღრმად ჰქონდა გაცნობიერებული იმ პარალელები, რომლებიც ამ სიმბოლოებშია წარმოდგენილი. მე ასევე დარწმუნებული ვარ, რომ მან ვერ შეიგნო შვიდი ეკლესიის მიერ წარმოდგენილი ისტორიების კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი ასპექტი — ასპექტი, რომლისკენაც მივდივართ.

ამ ჭეშმარიტებას ჩვენს მომდევნო სტატიაში განვიხილავთ.